

KIS LAP

A KIS JENŐ. (Lásd a 139. lapon.)

A T I T O K.

— Elbeszélés. —

(VIII. Folytatás.)

LY JÓ szándékkal elteve, bucsut vett a mamától s vissza indult az intézetbe. Midőn odaért, látta, hogy az igazgatónő nagyon boszus és haragos, mert a többi leányok valami csinyt követtek el.

— Most nem beszélhetek vele, gondoló Anna; most nagyon boszus. Majd holnap!

De másnap az igazgatónőnek sok dolga volt, harmadnap megint boszus volt, — és így mindennap talált Annácska valami kifogást — s az lett a vége, hogy egyik nap mult a másik után s a lopás gyanuja végkép rajta száradt Emmácskán.

Meglehet, hogy Annácska mégis rágondolta volna magát a nehéz lépésre, és teljesítette volna mamája parancsát, ha eszébe nem jut minduntalan, amit Emmácska mondott. De mindig arra gondolt, hogy hiszen Emma maga mondta, hogy most még ne fődözze fel a titkot, majd csak később valamikor, mikor már nem kell félnie az igazgatónő haragjától. De mégis, ha tudta volna, milyen szomorú napokat él Emma, bizonyosan nem türte volna, hogy a jó barátnő annyit szenvedjen miatta.

Mert Emmácska bizony nagyon súlyosan érezte az áldozatot, melyet Annáért hozott. Már egy-két hete volt otthon s a szigorú apa haragja mégsem engesztelődött meg, Emma jól látta, hogy szülei azon törik a fejüket, valjon mit tegyenek vele? Egészen gonosz, rossz kis leánynak

tartották, akivel bajos már valamit kezdeni. A többi gyermekek, Feri meg Ilona, nem is sejtették ugyan, mi a baj, de azt látták, hogy Emma elvesztette a szülők kegyét s mint afféle meggondolatlan gyerekek, azt hitték, hogy ők sokkal jobbak Emmánál és joguk van öt mindenféle módon boszantani, vele ingerkedni. Ez aztán csak még haragosabbá tette Emmát, úgy, hogy végre már igazán alig lehetett vele beszélni.

Egy meleg nyári estén Emma kint járt a kertben s hosszas sétálás után végre leült egy padra pihenni. Zsebkezdőjét, melylyel homlokát az izzadságtól megtörölte, maga mellé tette a padra s mélyen elgondolkodva bámult föl a ragyogó csillagokra. Látta ezt messziről a mindig pajkos Feri s elfojtott nevetéssel sugott valamit Ilona fülébe; rögtön megegyeztek egy bohókás csinyben s végre is hajtották.

Emma, amint ott ült, egyszerre sajátságos zörejt hallott a közeli bokorból. Fölugrott és odasietett, hogy megnézzé, mi van ott, — de bármily gondosan kutatta, nem talált semmit. Végre tehát visszatért a padhoz. De ekkor ott hagyott kendőcskáját már a pad mögött a földön találta.

— Bizonyosan a szél fujta le, gondoló.

Hátrahajolt s föltette ismét a kendőt a padra. De alig ült néhány perczig, — a kendő megmozdult s ismét a földre esett.

Emma még most is azt hitte, hogy ismét a szél fujta le, ámbár egészen esőndes idő volt s ő maga a legkisebb szellőt sem érezte. Ujból fölvetette tehát a ken-

dőt. — de csodálatos! a kendő egy perczel később már megint a földön volt. Ekkor Emmácska már ijedten nézett körül, de nem látván senkit, saját maga előtt szégyelte féltékenységét s ismét csak fölemelte a kendőt. Hogy azonban többé az a saját-ságos, észrevehetetlen szél le ne fujhassa, betette a kendőt zsebébe.

Egy-két perczig nem is történt aztán semmi különös és Emma már nevetni kezdte saját ijedelmét, — midőn egyszerre az a kendő megint megmozdult és kiugrott Emma zsebéből. Igen, a kendő valósággal kiugrott magától, senki sem nyult hozzá! De már ez több volt, mint a mennyit a kis leány elviselhetett: azt hitte, hogy valami boszorkányság, s rémült sikoltással ugrott föl és szaladt be a ház felé.

Szaladt, szaladt s meg sem állt volna szobájáig, ha egyszerre roppant kacagást nem hall a háta mögött. Azonnal fölismerte Feri és Ilona hangját, megfordult és csakugyan — testvérei ott álltak nevetve a pad mellett s Feri kezében tartotta a zsebkendőt.

— Hahaha! Ez pompás volt! kiáltá Feri. No, még így soha sem sikerült megtréfálni valakit!

Emma ebből rögtön megértette, hogy Feri és Ilona tréfálták meg valami módon azzal a kendővel. Haragtól kipirulva fordult vissza, s amint közel ért, látta azt is, miként történt a dolog. Egy hosszú szál ezérna volt a kendő sarkára kötve, — ezt bizonyosan az alatt kötötte rá Feri, míg Ilona a bokorban zörgött s odacsalta Emmát; aztán mindketten elbujtak a pad mögötti bokorba s onnan ránczigálták a kendőt.

Ha Emma nem lett volna mindig oly duzzogó, haragos kedvben, most is nevetett volna a bolondos tréfán. De mióta az intézetből hazakerült, még sokkal kevésbé volt kedve tréfára és játékra, mint azelőtt, s a legkisebb ok miatt is szenvedélyes haragra lobbant, azt pedig már épen nem akarta elszenvedni, hogy fiatalabb testvérei mókázzanak vele. Szikrázó szemmel s haragtól reszkető hangon kiáltá tehát:

— Ti... gonosz, rossz teremtések! Hogy mertek velem ilyet tenni?

— Ugyan mért ne? felelt Ilona jókedvűen. Hiszen tréfa, játék volt az egész; talán szabad veled is játszani.

— Nincs szükségem az ilyen játéokra, szólta Emma még hevesebben. Ismerem már én a ti játékaitokat, csak bosszantani akartok engemet, ti! ti gonoszok! Szeretnétek, ha nem volnék a házban; magam is jobb szeretném... igen szeretném, ha nem is látnálak titeket!

Emma, mikor egyszer haragra lobbant, elkeseredésében olyanokat mondott, hogy egy perczel később maga is megbánta. Őszintén szerette ő testvéreit s most csupa bosszuságból beszélt úgy; alig mondta ki azonban az utolsó szavakat, már sajnálta. Hát még mikor észrevette, hogy a heves szóváltás hallatára odajött az apa is és meghallotta, amit a heveskedő kis leány beszél.

Az apa szigoruan közbelépett, megpirongatta a pajkos Ferit és Ilonkát, szobájukba küldte őket, aztán komoly hangon mondá Emmához:

— Ha azt kívánod, hogy ne lásd testvéreidet, e kívánságod teljesülni fog.

Én is jobbnak találom, hogy távozzál innen, hol annyi szomorúságot okoztál már. El fogsz menni oly helyre, hol majd kiirtják belőled a gyermekhez nem illő szeszélyeket és gonosz indulatokat. Holnap délután elvisz a mama Teréz nénihez s az ő keze alatt maradsz mindaddig, míg megtanulod, milyennek kell lenni egy jó magaviseletű leánynak.

Ez valóságos villámcsapás volt Emma mácskának. Jó ideig egészen meredten állt ott és szólni sem tudott, annyira meg volt rémülve. Nagyon jól tudta, mit jelent az, ha valaki Teréz nénihez jut; ismerte híréből. Teréz néni messze, a Dunán túl lakott egy csendes kis faluban; özvegy asszony volt, de vagyonos, és mert egyetlen fia távol a fővárosban iskolába járt,

szívesen magához fogadta rokonai gyermekeit, különösen a leányokat, nevelés végett. De ha Teréz néni szívesen tette, a gyermekek annál kevésbbé szívesen mentek hozzá; mert nagyon kurucz, katonás asszony volt ám s az még soha sem történt, hogy rajta bármilyen daczos, makranczos gyermek kifogott volna. Türelmes volt, jószívű is, de egyuttal rendkívül szigorú, és mert nem volt sok dolga, ráért, hogy mindig a rábizott növendékekkel foglalkozék.

Mindezt halotta már Emma régen egy kis rokonától, ki több évig volt Teréz néninél. És mert hallotta, természetesen nagy volt ijedelve, hogy most ő is oda kerül.

(Folytatása következik.)

A K I S G A Z D A S S Z O N Y.

(Képpel a 135—137. lapokon.)

LAM milyen kis gazdasszony
Már is a kis Marika,
Koránkelő, tiszta, gondos,
S oly gyors, mint a karika.

A majorban kora reggel
Ellát minden állatot,
Ujfoundlandi szép kutyáit,
Kicsikéket és nagyot.

Azután az őzikéket, —
Mind a három oly kezes,
Hát még az a sok madárka,
Mely körülte száll, repes.

Fönn, a fán a macska néz rá,
És tejet vár, jól tudom,
Meg is kapja, hanem tul a
Kertre-nyiló kis uton.

Kakas, páva versenyezve
Rikogatnak feléje,
»Adj nekünk is!« ez az egész
Rikogatós veleje.

Marinak ez nem csekély gond,
Néha szinte fő belé,
Mégis nem mondhatja egy se:
»Rólam megfeledezél.« —

mai gyer-
nevelés
n tette, a
sen men-
katonás
sem tör-
os, mak-
Türelmes
kívül szi-
ra, ráért.
ekkel fog-

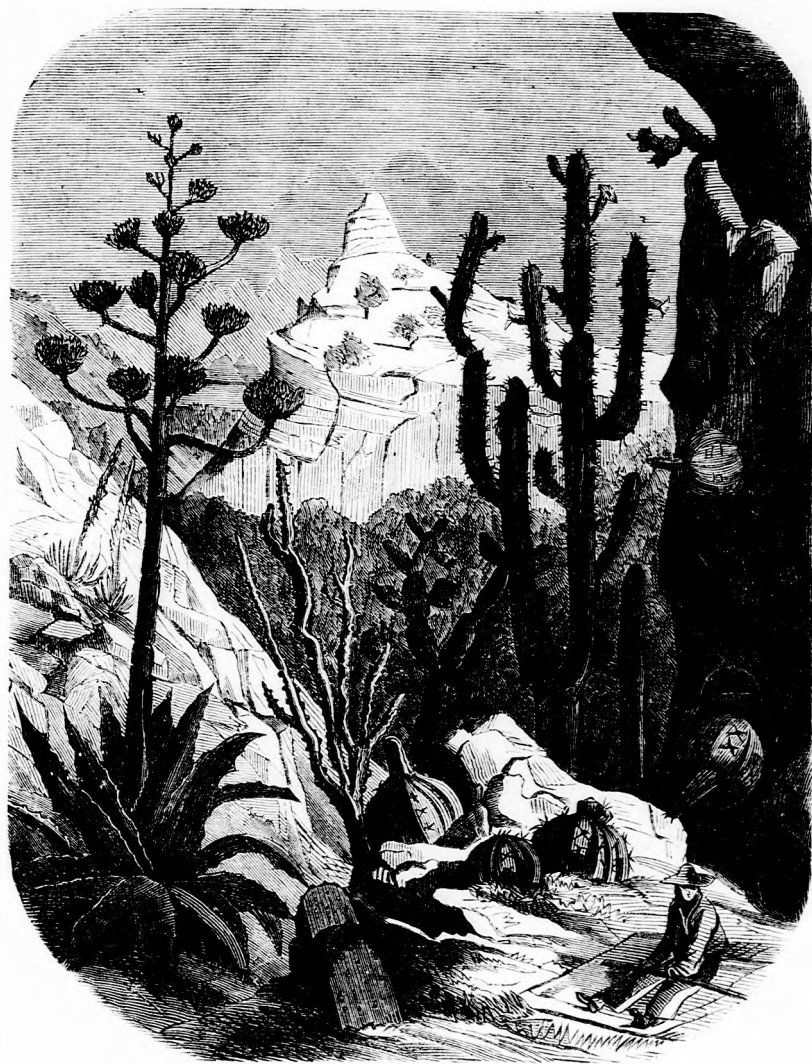
na régen
olt Teréz
észetesen
is oda

rá,

ész

ad,

e:

Á KAKTUSZOK HAZÁJA. (Lásd a 142. lapon.)

A PIROS KENDŐ.

— Beszélyke. —

ZÉP tavaszi nap volt, erdő-mező gyönyörű zöld színben pompázott, a madarak vígan csattogtak s az erdő szélén, egy nagy kővön ülve, gyönyörködve merült el egy öreg haju, öreg ur a természet bámulatába. Nem megszire egy kis pásztorfiu őrzött néhány juhocskát; de most kevesebb gondja volt a juhokra, hanem inkább azt a mozdulatlan öreg urat nézegette.

— Alszik, valósággal alszik! szólt a fiu s lábujjhegyen közeledett.

Nem azért közeledett, hogy jobban megnézzé az öreg urat, — hanem mert egy-két lépésnyire tőle egy szép piros kendőcskét pillantott meg a fűben; az öreg vetette le nyakáról, mert nagyon melege volt. Ilyen gyönyörű kendőt a szegény pásztorfiu még soha sem látott életében; mivel pedig az öreg ur aludt, tehát igen könnyű dolognak gondolta a kendőt szép csöndesen ellopni.

Azt már hallotta ugyan Gyurka — ez volt a fiu neve, — hogy lopni nem szabad; de ő ezt csak úgy magyarázta, hogy nem szabad lopni, mert ha észreveszik, akkor a tolvaj büntetést kap; de ha nem veszik észre, ha meg nem tudja senki? Már ugyan mért ne venné el azt a szép piros kendőt?

Lassan, zajtalanul közeledett az öreg ur felé s midőn már egészen közel jutott, így szólt magában:

— Csakugyan alszik... még pedig mélyen alszik, mert mosolyog, mint mikor az ember szépet álmodik... Nimi...

micsoda furcsaságok vannak körülötte elszórva... egy nagy könyv, talán bizony még isko'ába jár? Meg az a furesa üveg... meg egész esomó fű és virág, darabokra tépve! Valjon mit csinál ezzel, mikor nem alszik?

Töprengéseit azonban csakhamar abahagyta s megint csak a piros kendő felé fordult.

— Mily gyönyörű kendő! Milyen pompás lesz! Otthon majd az istállóban mindjárt felkötöm a nyakamra. Szeretném megmutatni Bandinak, ki olyan kényes az ő kék selyem keszkenőjére... de nem! senkinek sem mutatom, mert tudják, hogy nincs pénzem, nem vehettem... rögtön kitalálnák, hogy loptam s akkor verést kapnék. Csak magam fogok gyönyörködni benne.

Ez alatt egészen közel jutott az öreg urhoz... aztán lehajolt a földre, megfogta a kendőt, fölemelte, — — — már csak el kellett volna futni, de ekkor hirtelen keményen nyakon ragadta az öreg ur.

— Ejnye, te semmirevaló, hát lopni akarsz? szólt az öreg ur szigorú hangon. No megállj, majd kapsz ezért. Most rögtön bekísérlek a bíróhoz.

Gyurka rémületében eleinte szólni sem tudott s mereven bámult az öreg urra, ki viszont figyelmesen vizsgálta a kis pásztorfiut. Körülbelül tíz éves, borzas, mezitlábás, rongyos kis fiu volt ez, s meglátszott, hogy bizony nem igen sokszor mosakodik; igazán afféle ágról szakadt szegény ördögnek látszott. — Rövid szünet után az öreg ur megszólalt:

— Hogy hívnak? Ki az atyád?

— Oh, kérem alássan, árva vagyok, nincs apám, sem anyám; a nevem Gyurka.

— Hát hol és miből élsz?

— Itt a szomszéd faluban Mihály gazda fogadott föl pásztornak, az ő juhait őröm.

— Hát azt tudod-e, hogy lopni nem szabad?

A fiu zavartan földre sötötte szemét és nem felelt. Az öreg ur megragadta a fiu karját s ismét így szólt:

— Most indulj, eljössz velem a község házára.

— Oh! Kérem szépen... ne vigyen oda! Oh, soha sem teszem többé... igazán nem! Eddig sem tettem... tessék megkérdezni Mihály gazdától... én nem vagyok tolvaj. De az a kendő oly szép volt... soha sem láttam valami szebbet... nem tudtam ellenállani.

Az öreg ur figyelmesen vizsgálta a fiu arcát s néhány lépésnyire magával vonszolta. A kis pásztor ment, de ismét félénken megszólalt:

— Kérem szépen... ott felejtett valamit a fűben.

Valóban, egy könyv és a nagyító üveg ott maradt volt.

— Menj vissza, hozd el, szólt az öreg ur.

És elereszté a fiu karját. Gyurka egy perc alatt ott termett, ahol imént az öreg ur ült; fölvette a könyvet és üveget s visszatért az öreg urhoz, ki ekkor sajtátságosan mosolygott s ilyenformát gondolt:

— Valóban, úgy látszik, ez a gyerek még nem romlott meg egészen. Most megszökhetett volna s ime, visszatér, hataalmamba adja magát.

Innét karon fogta Gyurkát s lassacskám ment vele előre. Egyszerre azonban megállapodott és így szólt:

— Megállj csak, te kis semmirevaló! Ül le ide mellém a fűbe és beszéljünk kissé. Ha őszintén felelsz kérdéseimre, ha nem mondsz hazugságot s ha megigéred, hogy ezentul megteszed mindazt, amit parancsolni fogok, akkor nem kísérlek a község házához, majd én magam büntetlek meg, nem fogja tudni senki sem.

— Oh, nem fogok hazudni, igazán nem! felelt Gyurka.

Kissé szepegve nézett ugyan az öreg ur nádpálcájára, arra gondolva, hogy bizonyosan e pálczával fog majd háta megismerkedni; de sebaj, a veréshez szokva volt már szegény Gyurka s inkább kész volt az öreg urtól elszenvedni néhány botütést, hogysem az egész falu népe csufolja, ha tömlöczbe csukják. — Az öreg ur látta a fiu arcán, hogy őszintén beszél s így szólt tovább:

— Valld meg nekem, kinek a számára akartad ezt a kendőt ellopni! Oda akartad adni valakinek? Nem? Magadnak tartottad volna meg? De hiszen az emberek rögtön tudták volna, hogy ilyenmire nincs pénzed, hogy loptad. Miért akartad hát elvinni?

— Csak azért, hogy nézhessem... olyan szép! soha sem láttam ilyen szépet!

— De mi van rajta olyan szép?

— Oh! oly gyönyörű piros! szólt a kis fiu s szemei ragyogtak.

Az öreg ur mosolygott. Most már értette a dolgot.

— Tehát nagyon szereted a szép színeket, szeretsz gyönyörködni a tündöklő

színekben. De hiszen ezért nem szükséges a piros kendőt bámulnod, vannak itt körülötted sokkal szebb színek.

A fiu bámulva nézett az öregre. Ez pedig tovább beszélt.

— Mindennap itt jársz a mezőn, s mégsem vetted észre. Nézd csak ezt a szép piros vad székfüt... ez sokkal szebb színű, mint az én kendőm.

— Az igaz! felelt a fiu meglepetve... Eddig nem vettem észre.

— És nézd ezt a kék ne-felejcsét... ez nem oly eleven színű, de kedvesebb; aztán itt vannak sárga virágok is... ha ezekből egy kis bokrétát kötsz, sokkal nagyobb gyönyörűséget találsz benne, mint egy kendőben.

Az öreg ezeket mondván, mindjárt gyűjtött is egy kis bokrétát a vad virágokból s a kis fiu szájtátva bámult rá. Igazán, sohasem hitte volna, hogy ez olyan szép. De az öreg ur még tovább szólt:

— És e növények nem csak szépek, hanem érdekesek is. Nézd csak, milyen a virág kelyhének belseje.

És elővevén nagyító üvegét, megmutatta s megmagyarázta a szegény tudatlan pásztorfiúnak a virágkehely belsejét, azokat a finon szála-

kákat, melyek bent rejtőznek, azon finom porocskákat, melyekből a méhek a mézet szívják. Gyurka csak félig értette meg,

A KIS GAZDASSZONY. (Lásd a 132. lapon.)

de annyit mégis megértett, hogy egy egyszerű virág valóban sokkal szebb, sokkal érdekesebb, mint akármiféle piros kendő.

Ezalatt azonban mult az idő, az öreg urnak hazafelé kellett indulni. Hirtelen abbahagyta tehát a magyarázgatást és komoly hangon kérde:

— Jártál-e már iskolába?

— Én... én?... Nem! felelé a fiu.

— Beszélt-e neked valaha valaki istenről? Megmagyarázták-e neked, mi a jó, mi a rossz cselekedet?

Gyurka bámulva nézett az öregre. Neki bizony efiélekről soha senki sem beszélt. Ő csak annyit tudott, hogy ha valami hiba esett a rábizott juhokban, akkor megverték, még ha nem is épen ő okozta a hibát. Sejtelve sem volt arról, mi a jó, mi a rossz cselekedett.

— Most már késő van, szólt ismét az öreg ur. Holnap megint eljövök e helyre és holnapután meg azután is többször; te is jöjj ide mindennap s vigyázz! el ne maradj, mert különben bevittelek a bíróhoz s az majd keményebben büntet meg. Most isten veled!

És az öreg ur nyájas intés után lassan távozott a szomszéd falu felé vezető uton. A kis pásztorfiu pedig egy helyben állva nézett utána, amíg csak láthatta, aztán gondosan összegyűjtötte a vad virágokat, melyeket az öreg ur

ott hagyott a földön. Mint valami nagy kincset, óvatosan elrejté rongyos subája zsebébe s aztán visszatért juhaihoz.

E naptól fogva egész nyáron át minden reggel ott lehetett látni az öreg urat s mellette a kis rongyos pásztorfiut. De a fiu, habár ruhája a régi volt, mégsem volt többé oly szurtos. Tiszta volt keze, arca, haja szépen meg volt fésülve; látzott, hogy ügyel magára.

És mit csinált ott az árnyas pásziton ez a furesa pár? Az öreg ur tanított, a szegény pásztorfiu tanult. Ugy bizony, mihón, lankadatlanul tanult s alig várta naponként az időt, midőn jó öreg barátja megjelen s ismét magyaráz neki mindenféle szép dolgokat, beszél istenről, az erényről és bűnről, elmond szép történeteket, megmagyarázza a természetet, az állatok és növények életét, közben pedig gyakoroltatja az olvasásban. Néha-néha kissé nehéz volt a leczke, mikor számolni, írni kellett; de az öreg ur türelmes, Gyurka pedig iparkodó volt s oly gyorsan haladtak, hogy bizony meg lehettek egymással elégedve.

A nyár elmúlt, beköszönt a tél, a napok rövidebbek és hűvösebbek lettek. Egy napon Gyurka már jó ideig ott várt a rendes helyen öreg barátjára, ki végre meg is érkezett a könyvekkel, melyekből Gyurka tanulni, olvasni szokott. De az öreg ur ezuttal komolyabb volt, mint máskor s a fiu aggódva tekintett reá, félt, hogy valami rosszat fog hallani. És jól sejtette, mert az öreg ur így szólt:

— Kedves fiam, ma utoljára vagyunk itt együtt. Vissza kell utaznom a fővárosba s valószínű, hogy többé soha sem

jövök e vidékre, nem fogsz többé látni soha. Szeretnék neked valami emléket adni; válaszd te magad abból, ami itt nálam van, ami tetszik neked. Ne félj, válaszd akármit . . . például . . . kívánod ezt a piros kendőt, mely nem igen régen annyira tetszett neked?

— Oh, uram! kiáltá a fiu s egész arca vörös lett a szégyentől, mert visszaemlékezett arra a napra, midőn először találkoztak. Földre sütötte szemeit és nem bírta könyeit elfojtani. Az öreg ur figyelmesen nézte a fiut s látzott, hogy meg van elégedve, — Gyurka szégyenli, hogy valaha tolvajságra gondolt! Megjavult, most már tudja, mi a jó, mi a rossz cselekedet.

— No's, ha a kendő nem kell, válaszd egyet a könyvek közül, melyekből tanultál, olvastál. Akár melyik kell, neked adom.

A fiu kissé habozott, végre egy könyv felé nyult, mely kellemes, oktató elbeszéléseket tartalmazott.

— Jól van, legyen tied, szólt az öreg ur. De mért szereted épen ezt a könyvet legjobban?

— Mert ha olvasni fogom, emlékeztetni fog arra, kitől hallottam legelőször ilyen szép történeteket, emlékeztetni fog jótevőmre!

Az öreg ur meghatottan ölelte meg tanítványát, meg is ajándékozta még egyebekkel is és végre elváltak. Mondhatom, hogy rossz napja volt ez Gyurkának, mert egész estig sirt öreg barátja után.

Gyurka megint a szegény árva lett, kivel senki sem törődött; és mégsem volt egészen árva. Mindig emlékében volt jó

öreg barátja, oktatója s mikor valamit tett, mindig arra gondolt, mit mondana hozzá a jó öreg ur. És megmaradt a jó ösvényen, melyet öreg barátja megmutatott neki; tanult tovább is, dolgozott, becsületes maradt s olyan derék ember vált belőle, hogy mindenki szerette a faluban; munkája által szerzett magának csinos házaeskát, szántóföldet s most szorgalmasan gazdálkodik. És ha kérdezik, hogy a szegény árvából miként vált ilyen derék gazdaember; elbeszéli a piros kendő történetét.

A K I S J E N Ő.

(Képpel a czimlapon)

UZSONNÁRA jár az idő,
Az apróság enni kér;
»Eredj át csak fiam Jenő,
A hol Erzsók néni mér;
»Egy kis körtét, egy kis almát,
Egy kis vajás kenyeret — —«
Megörülnek, a mint hallják,
A megehült gyerekek.

Jenő fürge, mint az ürge,
Ott terem egy percz alatt,
S kiválasztja a sok csürhe
Gyümölesből — a nagyokat.

Kétfelől zsebébe rakja,
Majd Erzsóknak egyet int,
Otthon oszt' kiosztogatja,
Fensőbb meghagyás szerint.

A BIKAVIADAL.

(Képekkel a 140 és 141. lapokon.)

AHÁNY ház, annyi szokás, — tartja a közmondás, és azt akarja ezzel mondani, hogy minden ember mást-mást szeret. És ez így van egész népeknél is; mind egyiknek vannak különös szokásai s azért érdekes idegen országokban utazni, mert megtanuljuk, hogy más népek miképen szoktak dolgozni, mulatni.

Aki például Spanyolországban utazik, ott egy olyan mulatsággal ismerkedik meg, a minőt mai nap már sehol sem találhat Európában, — a bikaviadallal. Nekünk, akik tisztességes színházi előadásokhoz vagyunk szokva, bizony nem nagyon tetszenék az a mulatság, mert durva, vérengző játék ám az, a régi idők-ből maradt, mikor az emberek még efféle vad mulatságokban tudtak gyönyörködni; de Spanyolországban szeretik még mai napig is és valahányszor bikaviadal van, sok ezer ember gyűl össze a circusbá.

A viadalra különösen szilaj és erős bikát választanak ki, hogy annál nagyobb legyen a veszedelem. A bikával pedig izmos, vakmerő férfiak szállnak szembe, a viadorok, kiknek különböző szerep jut a harcz közben. A bika, mikor eleresztik a lánczról, be a circus közepére, hol sok ezer nézőt lát maga körül a magasban levő karzatokon, egy pillanatra meghökken és megáll. Ekkor az egyik viador nagy vörös kendővel lép a bika elé és szeméi előtt lobogtatja; a szilaj állat természetesen rögtön neki rohan; de a viador ügyesen ugrál jobbra-balra s végre nagyot szökkenve, fönt terem a párkányzaton, hol biztonságban van.

A bika ekkor már dühös és keresi, kitérüljön föl. Ekkor elébe állanak lovas viadorok és hosszú lándsákkal szurkálják; a megvadult állat ez neknek is nekirent s gyakran fölhasítja a ló szügyét, úgy hogy a lovas csak gyors ugrással tud me-

nekülni. Ekkor a bika már lömböl és tajtékzik dühében; de még mindig jobban ingerlik. Amint kapálózva, ordítózza fut ide-oda, egyszerre maga előtt lát egy viadort, ki kényelmesen ülve egy széken, apró dárdákat tart kezeiben. A bika odarohan, hogy felöklelje, de mikor már csak egy lépésnyire van, a viador fölugrik, a

lándzsákat ledöfi a dühös állat hátába s ő maga oldalt szökken. Ez többször ismétlődik, a bika hátában néha tiz ilyen dárda is van s a bős állat irtóztatóan bög a fájdalomtól. Mikor dühe tetőpontra hágott, akkor végre előlép a legügyesebb és legbátrabb viador éles, hegyes karddal s vakmerően oda áll a dühöngő állat elé

A BIKAVIADAL... I. A viadal megkezdése. (Lásd a 139. lapon.)

A bika egy pillanatra meghökken, megáll, de aztán egész erejével rárohan ellenfelére. Ez okozza azonban vesztét, mert a viador izmos kézzel jól irányozza a kardot és a bikát szíven keresztül döfi, úgy, hogy rögtön felfordul. A nézők pedig zajosan megtapsolják a győztes viadort.

Nem ritkán megesik, hogy a dühös állat megsebesít vagy meg is öl egy-egy viadort; de ez a többieket nem retenti el.

Nekünk bizony ily borzalmas mulatság nem kellene, ugy-e nem, kis olvasóim?

at hátába s
öbbször is-
ha tíz ilyen
irtóztatóan
tetőpontra
egügyesebb
es karddal
ő állat elé

A BIKAVIADAL. II. A bika ingerlése. (Lásd a 139. lapon.)

A BIKAVIADAL. III. A bika halála. (Lásd a 139. lapon.)

a dühös
egy-egy
em ret-
mas mu-
tis olva-

A GÖDÖLLŐI PARKBAN.

(Képpel a 144. lapon.)

SZÉP park ám a gödöllői, gyerekek!
 Van benn' kastély, van vadászlak, tó, berek,
 S szép családi élet is, mióta már,
 A királyi pár nyaralni ide jár.
 Jó királynénk különösen szereti,
 Ide repül valahányszor teheti.

Itt, bár merre jár is gyalog, paripán,
 Vele mindütt hü kutyája a Vidám.
 Itt vadászgat, itt halászgat, lovagol,
 Nádfeleli házikókba beleszól.
 Könnyet töröl, nyomort enyhít jó szíve,
 Áldja meg a magyaroknak istene!

A KAKTUSZOK HAZÁJA

(Képpel a 133. lapon.)

TUDOM, hogy alig akad köztetek, a ki
 ne ismerné a kaktusz-virágot, ezt a
 furesa alakú, szurós növényt, mely hol
 gömbölyűre nő, mint valami tövisesdinnye,
 hol pedig vastag, husos szárat ereszt és
 számos ágra válik szét. Azt is látjuk,
 hogy a kaktusz nagyon lassan nő s gyak-
 ran csak esztendők mulva virágozik, míg
 a többi virágnövények mindjárt első nyá-
 ron nyílnak.

De nem csoda, hogy a kaktusz ná-
 lunk oly lassan fejlődik: nincs nálunk
 itthon, nem érzi magát egészen jól, mert
 hazája messze a tengeren túl van, Ame-
 rika déli részeiben, a forró éghajlattal,
 hol úgy elborítja a vidéket, mint nálunk
 az erdőségek. Ott kell ám aztán meg-
 nézni, mi a kaktusz! Százféle fajtája nő
 egymás mellett; némelyik olyan, mint
 egy nagy tök, a másik vastag karóhoz
 hasonlít, ismét más szétágazik, mint va-
 lami gyertyatartó stb. Olyan magasra nő
 némelyik, mint egy jókora fenyőfa, csak-
 hogy persze árnyékában nem lehet hü-

tózni, mert nincs lombja, nincsenek leve-
 lei. Gyorsabban nő, mint nálunk, de azért
 ott is husz-harmincz esztendőre van szük-
 sége, míg teljesen kifejlődik. De óriási
 természetén, roppant nagyságu virágain meg
 is látszik, hogy sokáig gyűjtötte erejét.

Mi a kaktuszt csak disznövény gya-
 nánt tartjuk, hasznát nem vehetjük. De
 otthon, saját bazájában ez a torz alakú
 növény gazdag jövedelmet ad az embe-
 reknek. A kaktusz megterem a legkopá-
 rabb sziklás talajon s nem kíván semmi
 ápolást; de vannak olyan fajok, melyek-
 ből, ha megmetszik, édes nedv csorog ki
 nagy bőségben. E nedvet az ottani lako-
 sok edényekbe gyűjtik s a forró napok-
 ban hűsítő ital gyanánt isszák, mint mi a
 limonádét. De ihatják bor helyett is, mert
 e nedv, ha bizonyos ideig állt, egészen
 átváltozik és részegítő hatást gyakorol.

A benszült amerikaiaknak van egy
 ősrégi meséjük is e részegítő italról. E
 mese szerint régen, nagyon régen, még
 mielőtt európai emberek fölfedezték Ame-
 rikát, rettentő óriások laktak azon része-
 ken, hol a kaktusz oly bőven terem. Ezt
 az országot pedig szerették volna elfog-
 lalni a szomszédok, kik csak egyszerü
 emberek voltak s épen ezért nem mertek
 megbirkózni az óriásokkal. De akadt köz-
 tük egy ravasz ember, ki fölfedezte a ré-
 szegítő nedvet, melyet bizonyos kaktusz-
 fajokból készíteni lehet. Készítettek tehát
 ilyen italt s ajándéknak adták az óriások-
 nak, kik mohón megitták s mindnyájan
 lerészegedtek. Ekkor aztán előrohantak
 a szomszédok és megölték az óriásokat.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XI. köt. 6-ik számában közölt szentirási feladvány megfejtése:

„Az egyiptomi sáskaesapás.“

Helyesen megfejtették: Kóczán Gábor, Döbrentey Károly, Podhradszky Irma, Obermayer Örszike, Rózsa és Miklós, Majláth Gusztáv, Nyíry Gyula és Izabella, Rosenfeld Jenő és Péter, Külley Fanni, Gyeörgy Magda.

*

A »KIS LAP« XI. köt. 7-ik számában közölt rejtvény megfejtése:

„Tükör.“

Helyesen megfejtették: Rothfeld Hermína, Buday Emma, Klein Bernát, Friedmán Gizela és Róza, Berger Ödön, Pollák Ferencz, Nyíry Gyula és Izabella, Kohn Ferencz, Hani és Fanni, Kóczán Gábor, Ligeti Ede, Kreskay Piroska, Pálffy Lincsi, Molecz Károly, Hartstein Feri, Roth Miksa, Goldstein Antal, Rosenfeld Jenő és Péter, Szénási Emma, Moravec Ilka, Árpád és Irma, Szabó Zoltán, Jilly Viktor, Fischer Miksa, Hoffman Dezső, Fraenkel Józsi, Jaszenovics Lajos, Scheiber Zsigmond, Wollák Janka és Adél, Ujhelyi Szeréna, Brüll Lajos, Szervánszky Ida, Prandtner Iván és Béla, Rónay János, Prandtner István, Biró Árpád Ilka, Irma, Annácska és Béla, Balogh Ilona, Wellisch Malvin és László, Szeszler Rózi és Teréz, Beifeld Sándor, Reif Mór, Auber Mili és Nina, Majláth Gusztáv, Szirmay Anna, Sivó Jolán, Sallak Róza, Horváth Etelka, ifj. Jankó Gyula, Füchtl Arnold, Krausz Gyula, Hannos Gizella, Reviczki Pál, Okolicsányi László, Rák Annika és Endre, Fejes Ilka, Mihályi Elvira, Zoltán Jolánda, Gyeörgy Magda, Fried Lajos és Albert, Szapáry György, Külley Fanni.

*

A »KIS LAP« XI. köt. 4-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Vamzer Károly, Szirmay Anna,

Tréfas Kérdés.

— Föladják Rák Annika és Endre. —

Egy házban laknak: **Valaki és senki.** Valaki elmegy vadászni, senki elmegy halászni, — kérdés, ki maradt otthon?

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Stern Adolf, Adász Tevel. Sajnálattal tapasztaltam és nagyon röstellem, hogy kis olvasóim közt oly neveletlen és durva fiú is akad, amilyen te vagy. Soraidban a neveletlenségűl még csak a vakmerőség nagyobb, midőn fenyegetőzni merészkezel, hogy Forgó bácsi ezt meg ezt tegye, mert különben te így meg amugy — nem tudom mit fogsz tenni. Henczegő elbizakodásod után nem vagy érdemes arra, hogy foglalkozzam veled s a felvilágosítást csak a többi kis adakozók kedveért adom meg. Ti a küldeményt a kiadóhivatalhoz intéztétek, ennek pedig, főleg az előfizetési időben, ezer más dolga van, nem hogy másoknak szívességeket tegyen; az ilyféle levelek feledésbe jutnak s a tiétek is oda rekedt volna még hetekig, ha a küldeményről tudomást nem nyerek. Most majd elintézem. — Végül pedig neked, Adolf, megtiltom, hogy ezentul levelet írjál szüleid vagy tanítód tudta és láttatása nélkül, mert ha még egyszer ily neveletlenséget tapasztalok, kizárlak tarsaiddal együtt a »KIS LAP« kedves, illemtel ismerő olvasóinak sorából. — **Nyíry Gyula és Izabella.** Nem sikerültek: gondoljátok jobbat. — **Majthényi Róza.** Örömmel olvastam, hogy ti hidalmasi gyermekek oly nemes időtöltést találtatok. Magam is szerettem volna jelen lenni a színi előadáson, melyben ti, kis híveim, szerepeltetek. A pénzbeli eredmény, 28 ft. igen kielégítő, de úgy az egyháznak, melynek ajándékoztatok, mint kedves születeknek még nagyobb örömet okoz a tudat, hogy szívetekben szép és nemes érzelmek lakoznak. Fejlesztétek továbbra is! — **Buday Emma.** Egyik talán közölhető lesz. — **Wertheim József, Smetana Aladár, Szuhányi Géza.** A beküldött rejtvények részben nagyon könnyűek, részben pedig már ismeretesek. — **Krausz Gyula.** Nem sikerült. — **Fejes Ilka.** Legközelebbi leveledben juttasd eszembe azt a kérdést. — **Blaskovich Ilma.** Hogy örömet okoztam neked, annak viszont én is örvendek, ámbár tulajdonképen saját magadé, szépen sikerült dolgozatod az érdem. Ha tovább is így iparkodol, még sok örömet fogsz megélni.

A GÖDDÖLTŐI PARKBAN. (Lásd a 142. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.